



Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

14. september 2023*

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i straffesager – aftale om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater på den ene side og Republikken Island og Kongeriget Norge på den anden side – artikel 1, stk. 3 – grundlæggende rettigheder – en medlemsstats afslag på fuldbyrdelse af en arrestordre udstedt af Kongeriget Norge – Kongeriget Norges udstedelse af en ny arrestordre mod den samme person for de samme forhold – en anden medlemsstats undersøgelse – hensyntagen til afslaget på fuldbyrdelse af den første arrestordre«

I sag C-71/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Sofijski gradski sad (byretten i Sofia, Bulgarien) ved afgørelse af 4. februar 2021, indgået til Domstolen den 4. februar 2021, i en sag om fuldbyrdelse af en arrestordre udstedt mod

KT,

procesdeltager:

Sofijska gradska prokuratura,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, P.G. Xuereb, Domstolens vicepræsident, L. Bay Larsen (refererende dommer), og dommer T. von Danwitz,

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Irland ved M. Browne, A. Joyce og J. Quaney, som befuldmægtigede, bistået af M. Gráinne, BL,
- den ungarske regering ved M.Z. Fehér og R. Kissné Berta, som befuldmægtigede,

* Processprog: bulgarsk.

- den østrigske regering ved J. Schmoll, C. Leeb og A. Posch, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved S. Grünheid og I. Zaloguin, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6 TEU, artikel 21, stk. 1, TEUF, artikel 67, stk. 1, TEUF, og artikel 6 og artikel 45, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), samt artikel 1, stk. 2 og 3, i aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge (EUT 2006, L 292, s. 2), godkendt på Den Europæiske Unions vegne ved Rådets afgørelse 2014/835/EU af 27. november 2014 om indgåelse af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge (EUT 2014, L 343, s. 1), som trådte i kraft den 1. november 2019 (herefter »aftalen om procedurerne for overgivelse«), og artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en sag om fuldbyrdelse i Bulgarien af en arrestordre, der er udstedt af den regionale anklagemyndighed i Hordaland (Norge) mod KT.

Retsforskrifter

Aftalen om procedurerne for overgivelse

- 3 Præambelen til aftalen om procedurerne for overgivelse har følgende ordlyd:

»Den Europæiske Union,

på den ene side, og

Republikken Island

og

Kongeriget Norge,

på den anden side,

i det følgende benævnt »de kontraherende parter«,

som ønsker at forbedre det retlige samarbejde i kriminalsager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og [Republikken] Island og [Kongeriget] Norge, uden at dette dog berører reglerne om beskyttelse af den enkeltes frihed,

som tager i betragtning, at de nuværende forbindelser mellem de kontraherende parter kræver et snævert samarbejde om bekæmpelse af kriminalitet,

som giver udtryk for gensidig tillid til den måde, hvorpå deres retssystemer er opbygget og fungerer, og til alle de kontraherende parters evne til at sikre en retfærdig rettergang,

som tager i betragtning, at [Republikken] Island og [Kongeriget] Norge har udtrykt ønske om at indgå en aftale, der gør det muligt for dem at lette ordningerne for overgivelse af mistænkte og domfældte med Den Europæiske Unions medlemsstater og anvende en overgivelsesprocedure med medlemsstaterne,

[...]«

4 Aftalens artikel 1, stk. 1-3, har følgende ordlyd:

»1. De kontraherende parter forpligter sig til i overensstemmelse med bestemmelserne i denne aftale at forbedre overgivelsen med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af domme mellem medlemsstaterne på den ene side og Kongeriget Norge og Republikken Island på den anden side ved som minimumsnorm at anvende konventionen af 27. september 1996 om udlevering mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union.

2. De kontraherende parter forpligter sig til i overensstemmelse med bestemmelserne i denne aftale at sikre, at udleveringsordningen mellem medlemsstaterne på den ene side og Kongeriget Norge og Republikken Island på den anden side baseres på en overgivelsesordning, der bygger på en arrestordre i overensstemmelse med bestemmelserne i denne aftale.

3. Denne aftale indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i [EMRK], eller, hvis fuldbyrdelsen foretages af en judiciel myndighed i en medlemsstat, principperne i artikel 6 [TEU].«

5 Aftalens artikel 2, stk. 5, er affattet således:

»[a]rrestordre«: en retsafgørelse truffet af en stat for at få en anden stat til at anholde og overgive en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning«.

6 Samme aftales artikel 4-8 fastsætter grundene til at afslå fuldbyrdelse af en arrestordre samt de betingelser, som fuldbyrdelsen af en arrestordre kan underkastes.

7 Artikel 4, nr. 2), i aftalen om procedurerne for overgivelse bestemmer:

»Staterne pålægger den fuldbyrdende judicielle myndighed at afslå at fuldbyrde en arrestordre i følgende tilfælde:

[...]

2) hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme forhold af en anden stat, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets ret

[...]«

8 Aftalens artikel 34, stk. 1, bestemmer følgende:

»Denne aftale træder fra sin ikrafttræden i stedet for de tilsvarende bestemmelser i de gældende konventioner om udlevering, der finder anvendelse mellem [Kongeriget] Norge og [Republikken] Island på den ene side og medlemsstaterne på den anden side, uden at dette berører disse bestemmelses anvendelse mellem staterne og tredjelande:

a) den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering, tillægsprotokollen hertil af 15. oktober 1975, anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 og den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme, for så vidt angår udlevering, som ændret ved protokollen af 2003, når den træder i kraft

[...]«

Rammeafgørelse 2002/584/RIA

9 Artikel 1 i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelse 2002/584«), har følgende ordlyd:

»1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.

3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 [TEU].«

10 Artikel 3-5 i rammeafgørelse 2002/584 fastsætter grundene til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre samt de betingelser, som fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre kan underlægges.

11 Rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2), bestemmer:

»Den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat (i det følgende benævnt »den fuldbyrdende judicielle myndighed«) afslår at fuldbyrde en europæisk arrestordre i følgende tilfælde:

[...]

2) hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme handlinger af en anden medlemsstat, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning.

[...]«

12 Rammeafgørelsens artikel 31, stk. 1, er affattet således:

»Uden at det berører anvendelsen mellem medlemsstaterne og tredjelande af bestemmelserne i denne rammeafgørelse, træder de den 1. januar 2004 i stedet for de tilsvarende bestemmelser i de gældende konventioner om udlevering, der finder anvendelse mellem medlemsstaterne:

a) den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering, tillægsprotokollen hertil af 15. oktober 1975, anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 og den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme, for så vidt angår udlevering.

[...]«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

13 KT, der bor i Bulgarien med sine børn, blev sigtet i en straffesag i Norge for forhold begået på Norges område, som af de myndigheder, der fører sagen, betegnes som svig til skade for det norske socialsikringssystem.

14 I forbindelse med denne strafforfølgning udstedte den kompetente norske myndighed den 26. juli 2018 en arrestordre mod KT, som blev udsendt via Schengeninformationssystemet (SIS).

15 Den 25. november 2019 blev KT i forbindelse med sin indrejse i Polen tilbageholdt på grundlag af den SIS-indberetning, som KT var genstand for, med henblik på anholdelse.

16 Den 27. november 2019 udstedte den kompetente norske myndighed en arrestordre på grundlag af aftalen om procedurerne for overgivelse.

17 Den 15. januar 2020 afslog Sąd Okręgowy w Warszawie (den regionale domstol i Warszawa, Polen) at fuldbyrde denne arrestordre på grundlag af denne aftales artikel 1, stk. 3, idet den fandt, at overgivelsen af KT til de norske myndigheder ville medføre en tilsidesættelse af EMRK's artikel 8. Ifølge denne ret ville en sådan overgivelse medføre, at KT's børn ville blive bragt i en plejefamilie, og at tilknytningen til deres far definitivt ville blive bragt til ophør. Den nævnte ret fandt ligeledes, at de norske myndigheder i forbindelse med den omhandlede straffesag kunne anvende andre former for retligt samarbejde i straffesager med Republikken Bulgarien.

18 Den kompetente anklagemyndigheds appel af denne afgørelse blev forkastet den 24. februar 2020 af Sąd Apelacyjny w Warszawie (appeldomstolen i Warszawa, Polen).

19 Den 10. marts 2020 blev KT i forbindelse med sin indrejse på bulgarsk område tilbageholdt på grundlag af SIS-indberetningen med henblik på dennes anholdelse, der stadig var aktuel.

- 20 Den 12. marts 2020 udstedte den regionale anklagemyndighed i Hordaland, Sogn og Fjordane (Norge) en ny arrestordre mod KT i forbindelse med den samme strafforfølgning og med samme begrundelse som den, der lå til grund for udstedelsen af arrestordren af 27. november 2019.
- 21 Den 16. marts 2020 anmodede Sofijska gradska prokuratura (anklagemyndigheden i Sofia, Bulgarien) Sofijski gradski sad (byretten i Sofia, Bulgarien), som er den forelæggende ret, om fuldbyrdelse af den arrestordre, der var udstedt den 12. marts 2020.
- 22 I denne forbindelse er den forelæggende ret for det første i tvivl om, hvorvidt det er muligt at udstede flere arrestordrer mod den samme person i forbindelse med den samme straffesag.
- 23 Den forelæggende ret har i denne henseende anført, at henset til de ligheder, der kan konstateres mellem bestemmelserne i aftalen om procedurerne for overgivelse og de tilsvarende bestemmelser i rammeafgørelse 2002/584, kan det overvejes at anvende dom af 25. juli 2018, AY (Arrestordre – vidne) (C-268/17, EU:C:2018:602) analogt, hvori Domstolen besvarede dette spørgsmål bekræftende. Den forelæggende ret har imidlertid anført, at til forskel fra den sag, der gav anledning til denne dom, blev de to i hovedsagen omhandlede arrestordrer udstedt i samme fase af den pågældende straffesag. Denne aftale indeholder desuden ikke en bestemmelse, der svarer til rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, vedrørende pligten til at fuldbyrde europæiske arrestordrer.
- 24 Den forelæggende ret er for det andet i tvivl om den eventuelle betydning af et tidligere afslag fra en ret i en medlemsstat på fuldbyrdelsen af en arrestordre udstedt af Kongeriget Norge mod den samme eftersøgte i forbindelse med den samme straffesag.
- 25 Den forelæggende ret har tilføjet, at KT's helbredstilstand er skrøbelig, og at KT har måttet indlægges på hospitalet ved flere lejligheder.
- 26 På denne baggrund har Sofijski gradski sad (byretten i Sofia) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Giver bestemmelserne i artikel 1, stk. 2 og 3, i [aftalen om procedurerne for overgivelse] mulighed for at udstede en ny arrestordre med henblik på retsforfølgning mod en person, som en medlemsstat i Den Europæiske Union har afvist at overgive på grundlag af aftalens artikel 1, stk. 3, sammenholdt med artikel 6 [TEU] og [EMRK's] artikel 8 [...]?
- 2) Giver bestemmelserne i artikel 1, stk. 3, i [aftalen om procedurerne for overgivelse] samt artikel 21, stk. 1, [TEUF] og artikel 67, stk. 1, [TEUF] og [chartrets] artikel 6 og artikel 45, stk. 1, [...] mulighed for, at en medlemsstat, som har modtaget en arrestordre, træffer fornyet afgørelse i en sag, hvor en anden medlemsstat har afvist at overgive den samme person med henblik på retsforfølgning i den samme sag, efter at den eftersøgte har gjort brug af sin ret til fri bevægelse og er flyttet fra den stat, hvor anmodningen om udlevering blev afvist, til den stat, som har modtaget den nye arrestordre?«

Retsforhandlingerne for Domstolen

- 27 Den forelæggende ret har anmodet om, at nærværende præjudicielle forelæggelse undergives den præjudicielle hasteprocedure, der er fastsat i artikel 107 i Domstolens procesreglement.

- 28 Ved afgørelse af 22. februar 2021 har Domstolen på forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten besluttet, at denne anmodning ikke skal tages til følge, idet betingelserne herfor i procesreglementets artikel 107 ikke er opfyldt.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 29 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 1, stk. 3, i aftalen om procedurerne for overgivelse skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at der udstedes flere på hinanden følgende arrestordrer mod en eftersøgt person med henblik på, at denne overgives fra en stat, der er part i denne aftale, efter at fuldbyrdelsen af en første arrestordre vedrørende denne person er blevet afslået af en anden stat, der er part i nævnte aftale.
- 30 Indledningsvis bemærkes, at bestemmelserne i aftalen om procedurerne for overgivelse ligner de tilsvarende bestemmelser i rammeafgørelse 2002/584 meget (dom af 2.4.2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, præmis 74).
- 31 I denne forbindelse bemærkes, at aftalen ikke indeholder bestemmelser, der udelukker udstedelse af flere på hinanden følgende arrestordrer mod en person, herunder når fuldbyrdelsen af en første arrestordre vedrørende denne person er blevet afslået.
- 32 Det fremgår desuden af aftalens artikel 1, stk. 1 og 2, sammenholdt med dens præambel, at aftalen har til formål at forbedre og lette det retlige samarbejde i kriminalsager mellem medlemsstaterne på den ene side og Kongeriget Norge og Republikken Island på den anden side ved hjælp af en overgivelsesordning baseret på et tæt samarbejde mellem disse stater og på den gensidige tillid, som de nævnte stater har givet udtryk for med hensyn til deres respektive retssystemers opbygning og funktion, samt deres evne til at sikre en retfærdig rettergang.
- 33 Desuden bestemmer artikel 34, stk. 1, i aftalen om procedurerne for overgivelse i lighed med artikel 31, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, at denne aftale træder i stedet for de tilsvarende bestemmelser i de konventioner, som den opregner, herunder bl.a. den europæiske konvention om udlevering, undertegnet i Paris den 13. december 1957, i forholdet mellem medlemsstaterne på den ene side og Kongeriget Norge og Republikken Island på den anden side.
- 34 Den overgivelsesordning, der er fastsat i nævnte aftale, har således i lighed med rammeafgørelsen til formål at indføre en forenklet og mere effektiv ordning for overgivelse af personer, der er dømt eller mistænkt for overtrædelse af straffeloven, at lette og fremskynde det retlige samarbejde mellem de stater, der er parter i samme aftale, samt at bekæmpe straffrihed for en eftersøgt person, der befinder sig på et andet område end det, hvor den pågældende angiveligt har begået en lovovertrædelse.
- 35 Et systematisk forbud for den udstedende myndighed i en stat, der er part i aftalen om procedurerne for overgivelse, mod at udstede en ny arrestordre i tilfælde af, at en anden stat, der er part i denne aftale, afslår at fuldbyrde en første arrestordre, ville imidlertid skade effektiviteten af den overgivelsesordning, der er indført ved nævnte aftale, og indebære en risiko for straffrihed for personer, der forsøger at unddrage sig retsforfølgning.

- 36 En sådan udstedelse kan således være nødvendig, navnlig efter at forhindringerne for fuldbyrdelsen af en tidligere europæisk arrestordre er blevet ryddet af vejen, eller når afgørelsen om afslag på fuldbyrdelse af denne europæiske arrestordre ikke var i overensstemmelse med aftalen om procedurerne for overgivelse, med henblik på at gennemføre proceduren for overgivelse af en eftersøgt person og således fremme virkeliggørelsen af det mål om bekæmpelse af straffrihed, der forfølges med denne aftale (jf. analogt dom af 31.1.2023, Puig Gordi m.fl., C-158/21, EU:C:2023:57, præmis 141).
- 37 Det skal derimod for det første bemærkes, at nævnte aftales artikel 1, stk. 3, fastsætter, at denne aftale ikke indebærer nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i EMRK, eller, hvis fuldbyrdelsen foretages af en judiciel myndighed i en medlemsstat, principperne i artikel 6 TEU, som bl.a. vedrører de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i chartret.
- 38 Det følger heraf, at den omstændighed, at der foreligger en risiko for tilsidesættelse af de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i chartret, giver den fuldbyrdende judicielle myndighed mulighed for undtagelsesvis og efter en behørig undersøgelse at undlade at fremme en arrestordre med henvisning til artikel 1, stk. 3, i aftalen om procedurerne for overgivelse (jf. analogt dom af 31.1.2023, Puig Gordi m.fl., C-158/21, EU:C:2023:57, præmis 72).
- 39 Udstedelsen af en arrestordre, som – hvis den blev fuldbyrdet – ville føre til en tilsidesættelse af chartret, og som under de betingelser, der er anført i foregående præmis, skal afslås af den fuldbyrdende judicielle myndighed, er derfor ikke forenelig med princippet om gensidig tillid og princippet om tæt samarbejde i bekæmpelsen af kriminalitet, der er nævnt i denne doms præmis 32 (jf. analogt dom af 31.1.2023, Puig Gordi m.fl., C-158/21, EU:C:2023:57, præmis 142).
- 40 En udstedende judiciel myndighed kan derfor ikke, når der ikke foreligger ændrede omstændigheder, udstede en ny arrestordre mod en person, efter at en fuldbyrdende judiciel myndighed i overensstemmelse med sine forpligtelser i henhold til artikel 1, stk. 3, i aftalen om procedurerne for overgivelse, har afslået at imødekomme en tidligere arrestordre udstedt mod denne person (jf. analogt dom af 31.1.2023, Puig Gordi m.fl., C-158/21, EU:C:2023:57, præmis 143).
- 41 For det andet bemærkes, at eftersom udstedelsen af en arrestordre kan have den konsekvens, at den person, der er genstand for arrestordren, bliver arresteret, og derfor kan gribe ind i sidstnævntes personlige frihed, tilkommer det den judicielle myndighed, der påtænker at udstede en arrestordre, at undersøge, om udstedelsen i lyset af de særlige forhold i sagen er forholdsmæssig (jf. analogt dom af 31.1.2023, Puig Gordi m.fl., C-158/21, EU:C:2023:57, præmis 144).
- 42 I forbindelse med en sådan undersøgelse påhviler det bl.a. denne judicielle myndighed at tage hensyn til karakteren og grovheden af den lovovertrædelse, som den eftersøgte person retsforfølges for, konsekvenserne for denne person af den eller de arrestordrer, der tidligere er udstedt mod den pågældende, og udsigterne til fuldbyrdelse af en eventuel ny arrestordre (jf. analogt dom af 31.1.2023, Puig Gordi m.fl., C-158/21, EU:C:2023:57, præmis 145).
- 43 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 1, stk. 3, i aftalen om procedurerne for overgivelse skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for, at der udstedes flere på hinanden følgende arrestordrer mod en eftersøgt person med henblik på, at denne overgives fra en stat, der er part i denne aftale, efter at fuldbyrdelsen af

en første arrestordre vedrørende denne person er blevet afslået af en anden stat, der er part i nævnte aftale, forudsat at fuldbyrdelsen af den nye arrestordre ikke vil føre til en tilsidesættelse af denne bestemmelse, og at udstedelsen af sidstnævnte arrestordre er forholdsmæssig.

Det andet spørgsmål

- 44 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om aftalen om procedurerne for overgivelse, artikel 21, stk. 1, TEUF og artikel 67, stk. 1, TEUF samt chartrets artikel 6 og artikel 45, stk. 1, skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at en medlemsstats fuldbyrdelse af en arrestordre afslås alene med den begrundelse, at en anden medlemsstat har afslået at fuldbyrde en første arrestordre udstedt af Republikken Island eller Kongeriget Norge mod den samme person og for de samme forhold.
- 45 I denne henseende bemærkes, at aftalen om procedurerne for overgivelse ganske vist ikke indeholder en bestemmelse, der svarer til artikel 1, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 om pligten til at fuldbyrde europæiske arrestordre.
- 46 Som det fremgår af denne doms præmis 32-34, har den overgivelsesordning, der er fastsat i denne aftale, ligesom rammeafgørelsen imidlertid til formål at indføre en forenklet og mere effektiv ordning for overgivelse af personer, der er dømt eller mistænkt for overtrædelse af straffeloven, at lette og fremskynde det retlige samarbejde mellem på den ene side medlemsstaterne og på den anden side Republikken Island og Kongeriget Norge samt at bekæmpe straffrihed for en eftersøgt person, der befinder sig på et andet område end det, hvor den pågældende angiveligt har begået en lovovertrædelse.
- 47 Aftalen er desuden struktureret på samme måde som den nævnte rammeafgørelse, og den opregner i artikel 4-8 grundene til at afslå fuldbyrdelse af en arrestordre samt de betingelser, som fuldbyrdelsen af en arrestordre kan underkastes, i lighed med hvad der er fastsat i samme rammeafgørelses artikel 3-5.
- 48 Det følger heraf, at de stater, der er parter i denne aftale, på trods af, at der ikke findes en udtrykkelig bestemmelse herom i aftalen om procedurerne for overgivelse, i princippet har pligt til at fuldbyrde en arrestordre udstedt af en anden stat, der er part i nævnte aftale, og kun kan afslå at fuldbyrde en sådan arrestordre af grunde, der følger af samme aftale.
- 49 Som det er anført i nærværende doms præmis 38, kan den omstændighed, at der foreligger en risiko for tilsidesættelse af de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i chartret, navnlig give den fuldbyrdende judicielle myndighed mulighed for undtagelsesvis og efter en behørig undersøgelse at undlade at fremme en arrestordre med henvisning til artikel 1, stk. 3, i aftalen om procedurerne for overgivelse.
- 50 I denne henseende fremgår det af Domstolens praksis, at der i et tilfælde, hvor der er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at den eftersøgte person i tilfælde af overgivelse til den udstedende stat vil udsættes for en reel risiko for en væsentlig nedsættelse af den pågældendes forventede levetid eller for en hurtig, betydelig og uoprettelig forværring af den pågældendes helbredstilstand, ligeledes skal tages hensyn til denne bestemmelse (jf. analogt dom af 18.4.2023, E.D.L. (Grund til afslag på grundlag af sygdom), C-699/21, EU:C:2023:295, præmis 42, 50 og 52).

- 51 Der er derimod ingen bestemmelse i aftalen om procedurerne for overgivelse, der fastsætter en mulighed for at afslå fuldbyrdelse af en arrestordre, når fuldbyrdelsen af en første arrestordre vedrørende den samme person og de samme forhold er blevet afslået af en stat, der er part i denne aftale.
- 52 Det skal således fastslås, at den fuldbyrdende myndigheds afgørelse om at afslå at fuldbyrde en arrestordre ikke kan sidestilles med at være »endeligt dømt« som omhandlet i nævnte aftales artikel 4, nr. 2), som er det eneste, der kan være til hinder for, at der for de samme forhold iværksættes strafforfølgning mod denne person i udstedelsesstaten eller indledes strafforfølgning i enhver anden stat.
- 53 Det bemærkes i denne henseende, at en eftersøgt person anses for at være blevet endeligt dømt for de samme handlinger som omhandlet i artikel 3, nr. 2), i rammeafgørelse 2002/584, som i det væsentlige svarer til aftalens artikel 4, nr. 2), når en straffesag er endeligt indstillet som følge af en strafferetlig procedure, eller når den judicielle myndighed i en medlemsstat har vedtaget en afgørelse, hvorved en tiltalt frifindes endeligt for de forhold, som denne anklages for (jf. i denne retning dom af 16.11.2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, præmis 45).
- 54 Behandlingen af en anmodning om overgivelse indebærer imidlertid ikke, at fuldbyrdelsesstaten indleder strafforfølgning mod den eftersøgte person, og indebærer ikke en vurdering af sagens realitet.
- 55 Selv om den omstændighed, at der foreligger en afgørelse fra en medlemsstats fuldbyrdende myndighed om at afslå at fuldbyrde en arrestordre udstedt af Republikken Island eller Kongeriget Norge på grundlag af artikel 1, stk. 3, i aftalen om procedurerne for overgivelse, ganske vist skal tilskynde den fuldbyrdende myndighed i en anden medlemsstat, der har fået forelagt en ny arrestordre udstedt af denne stat mod den samme person for de samme forhold, til agtpågivenhed, kan denne omstændighed ikke på denne baggrund fritage den fuldbyrdende myndighed i den anden medlemsstat for sin forpligtelse til at behandle anmodningen om overgivelse og vedtage en afgørelse om fuldbyrdelse af arrestordren.
- 56 En anden konklusion kan hverken udledes af artikel 21, stk. 1, TEUF eller artikel 67, stk. 1, TEUF eller af chartrets artikel 6 eller artikel 45, stk. 1.
- 57 Det fremgår nemlig af artikel 2, stk. 5, i aftalen om procedurerne for overgivelse, at begrebet »arrestordre« som omhandlet i denne aftale er defineret som en retsafgørelse truffet af en stat, der er part i aftalen, for at få en anden stat, der er part i samme aftale, til at anholde og overgive en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
- 58 Det følger heraf, at formålet med den overgivelsesordning, der er fastsat i aftalen om procedurerne for overgivelse, er at muliggøre anholdelse og overgivelse af en eftersøgt person, således at den begåede lovovertrædelse ikke forbliver ustraffet, og at denne person retsforfølges eller afsøner den idømte frihedsstraf (jf. analogt dom af 30.6.2022, Spetsializirana prokuratura (Oplysninger om den nationale arrestordre), C-105/21, EU:C:2022:511, præmis 74).
- 59 Anholdelsen af den person, som anmodes overgivet ved udstedelsen af en arrestordre, udgør derfor en integrerende del af den overgivelsesordning, der er fastsat i denne aftale.

- 60 Selv om en sådan midlertidig anholdelse således udgør en restriktion for den berørtes ret til fri bevægelighed samt af retten til frihed og sikkerhed, skal en sådan anholdelse imidlertid principielt anses for begrundet i det legitime formål om at undgå straffrihed for denne person, hvilket formål skriver sig ind i sammenhængen med området med frihed, sikkerhed og retfærdighed uden indre grænser, hvor der er fri bevægelighed for personer, som fastsat i artikel 3, stk. 2, TEU (jf. analogt dom af 12.5.2021, Bundesrepublik Deutschland (Efterlysningsblad (rødt hjørne) fra INTERPOL), C-505/19, EU:C:2021:376, præmis 86).
- 61 Henset til samtlige disse betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at aftalen om procedurerne for overgivelse skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstats fuldbyrdelse af en arrestordre afslås alene med den begrundelse, at en anden medlemsstat har afslået at fuldbyrde en første arrestordre udstedt af Republikken Island eller Kongeriget Norge mod den samme person og for de samme forhold.

Sagsomkostninger

- 62 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

- 1) **Artikel 1, stk. 3, i aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge, godkendt på Den Europæiske Unions vegne ved afgørelse 2014/835/EU af 27. november 2014 om indgåelse af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge,**

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse ikke er til hinder for, at der udstedes flere på hinanden følgende arrestordrer mod en eftersøgt person med henblik på, at denne overgives fra en stat, der er part i denne aftale, efter at fuldbyrdelsen af en første arrestordre vedrørende denne person er blevet afslået af en anden stat, der er part i nævnte aftale, forudsat at fuldbyrdelsen af den nye arrestordre ikke vil føre til en tilsidesættelse af denne bestemmelse, og at udstedelsen af sidstnævnte arrestordre er forholdsmæssig.

- 2) **Aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge, godkendt på Den Europæiske Unions vegne ved afgørelse 2014/835/EU,**

skal fortolkes således, at

den er til hinder for, at en medlemsstats fuldbyrdelse af en arrestordre afslås alene med den begrundelse, at en anden medlemsstat har afslået at fuldbyrde en første arrestordre udstedt af Republikken Island eller Kongeriget Norge mod den samme person og for de samme forhold.

Underskrifter